

Pártélet

A DISZ oktatás beindulása előtt

Két hét választ el bennünket a DISZ oktatás beindulásától. A Petőfi iskolák két tanfolyamban első és második évek részére október 15-én indulnak meg. Mind a két tanfolyamon 5-5 tancsoporthoz vesz részt. Az első éves hallgatók száma 75 fő lesz, míg a második éves öt tancsoporthoz 82-en vesznek részt. A DISZ oktatás a bányánál 157 fiatal tanul majd.

A DISZ bizottság a Női-szállón, Kossuth- és Petőfi-szállón, Beszáló-, Cser-, Ernő-bányán, Műhelyben és a Trösztben tart oktatást a fiatalok részére. A legnagyobb létszámú oktatás a Petőfi- és Kossuth-szállón folyik majd, és az itt tanuló 30 hallgatót két-két propagandista tanítja. Névszerint Gál Sándor és Bálint Miklós, illetve Hornyák Pál és Kuszik István.

A propagandisták kiválogatásánál a DISZ bizottság alapos munkát végzett.

A tíz propagandistából 6 párttag és 4 pártkivüli. Közülük három mérnök.

Ilyen formán az előadások színvonalát biztosítottak látszik és ez egyrészt biztosítja arra, hogy maga az oktatás nem morzsolódik el. Itt mindjárt meg kell jegyezni, hogy hiba, hogy a propagandisták az anyagot nem kapták meg a mai napig sem és így nem tudnak felkészülni. S a Városi DISZ Bizottság is csak most ekkor még a propagandisták részére előadást tartani.

Az előbeszélgető bizottságok közben szünet nélkül végzik munkájukat. Főkezesük munkahelyen és szállákon is a fiatalokat, beszélgetnek velük az oktatásról, megkérdik véleményüket, hol szeretnének tanulni, mik a kívánságaik, hogyan látják az oktatás kérdését. A tapasztalatokat aztán megbeszélik, s ennek a munkának van látható eredménye, hiszen

a fiatalok nagyrésze lelkesen várja az oktatás beindulását.

Feltétlenül meg kell jegyezni, hogy a DISZ oktatás beindulásánál különös gondot kell fordítani az első napok, az első oktatás

ünnepegyességére, hiszen már a beindulásnál dől el, hogy a propagandisták mennyire tudják megnyerni a hallgatókat, mennyire teszik színészszerűvé az előadásokat, hogyan kötik le a hallgatók figyelmét. Ugyancsak **gondoskodni kell megfelelő szállító eszközökről,**

azoknak a dolgozóknak a részére, akik bányájuktól, illetve az oktatási helytől távol laknak.

A DISZ bizottság jól előkészítette az oktatást, bár elkésve kezdett hozzá. A mi véleményünk szerint hiba, a Női-szállón és a Beszáló-aknáknál mutatkozik meg a hallgatók kiválogatása terén. **Bakos Béla** elvtárs jól dolgozik a Beszáló-aknáknál, egyedül azonban kevés, s a DISZ vezetőség nem támogatja őt eléggé. **Tóth Éva** elvtársnő, akinek a Női-szállón kellene foglalkozni a hallgatókkal, ezt a munkáját nem végzi

teljes erővel. És bizony egy fiatal kommunistának, akit a Párt tanítottatott.

Jobban meg kell becsülnie a pártmegbízások elvégzését.

Bírálat illeti **Hornyák Pál** DISZ titkárt is, mert jól látta, hogy ezen a két helyen a hallgatók kiválogatásával baj van, illetve nem megy úgy, ahogy kellene és mégsem nyújtott annyi segítséget, amennyit a helyzet javulása megkövetelne.

Még most sincs késő a hibák kijavítására. Bízunk abban, hogy a DISZ bizottság Hornyák elvtárral az élen, a Női-szállón és a Beszáló-aknáknál elvégzi a kiválogatás munkáját. Az anyagokat szétosztja a propagandisták között és mire a DISZ oktatás beindul, jól felkészült propagandisták tanítják majd a fiatal, tanulásra vágyó hallgatókat, nevelik ki az új tagjelölteket.

Egy év — kettő — három...

Ezelőtt három évvel eljötték a lakásomra a karbantartó asztalosok, megkérdezték, hogy van-e javítani való. Megmutattam a spalettánkat az egyik szárnyát, amely még a háborúban rongálódott meg.

A spalettát elvitték azzal, hogy megjavítják. Jóval később találkoztam velük az utcán, érdekelttem a javítás iránt, azt felelték, hogy nem javítják meg, mert új spalettákat tesznek fel. Vártam egy évig, ekkor elmentem H. Kovács elvtárhoz, kértem adják vissza spalettát. Azt a feleletet kaptam, hogy mire megérünk a meleg idő, visszakapom. Jött a meleg idő, nem kaptam vissza a

spalettát, újra elmentem és hivatkoztam a téli viharokra, amikor a szél az egy szárnyat csapkodja. Eljött a tél, és nincs spaletta, és most már a negyedik évbe fordulunk és ma is úgy áll az ablakom, mint három évvel ezelőtt. Pedig ennyi idő alatt olyan nagy spalettát lehetett volna csinálni, hogy Várpalota egész területét be lehetne vele sötétíteni.

id. Gaál Bálint

*

Teljesen igaz van Gaál elvtársnak. Hisszük, hogy a Vegyesültem most már a kérdéses spalettát rövid időn belül felteszi Gaálék ablakára.

A szerkesztőség válaszol

SZUREK ISTVÁN levelet ír hozzánk, melyben megírja, hogy Zeika István megakartá verni, mert nem engedte be a kapun. A levelet, intézkedés végett a Munkügyi Osztályhoz továbbítottuk.

KOSCEISÁK JÁNOS az újságon keresztül kérte a raktárt megfelelő számú bakancsok beszerzésére. A raktár ezúton is közli, hogy minden nagyságú bakancs a dolgozók rendelkezésére áll.

Nincs helye a közösségben

A kalandosabb természetű fiatalok a vezéréket heresték benne. A többiekkel szemben pedig érvényesítette durva, szarnokasható természetét. De most már nem félnek tőle, amit bizonyítanak a hatalmas terem különböző részeiből egymasúván felhangzó kérdések. — Emlékszel még? Mit mondál? Miért fenyegetél? — Újabb és újabb kérdések következnek. — Mi van a kölcsönökkel? Kitél hártól pénz? Kinek mennyivel tartozol? — csattanak az elnök szavai. De nem kell, hogy válaszoljon ezekre a kérdésekre, mert egymásután nyulnak a magasba a hiteltelők kezei. — Tölem is. Tölem is, 5 forintot, 10-15-öt, emelkednek a számok, váltogathat a visszajelzés határidei. Így volt ez? A vádlott szemeiben, mintha először tört volna meg, a mesterséges nyugalmat parancsoló merevség. Mikor és miből akartad megadni a tartozásodat? — következik az előzőekhez kapcsolódó kérdés.

Zavart, határozatlan a válasz. Hirtelen segítség jön. A tanuló között vannak a barátai. Visszatetsző ez a védelem. Erzi ezt Sajó László is, amikor megpróbál barátja pártjára állni. Erzi a többi ifjúmunkás tekinetéből, de azért mégis... — A tények azonban következnének tovább, és a láncszemek szabályosan kapcsolódnak egyre súlyosabb dolgokhoz vezetnek. — Samu Sándor el akarta adni a csizmáját, sorozatosan igazolatlanul maradt ki, barátait nem jól választotta meg. S így folytatódott a tárgyalás tovább. Végül mindenki érezte, hogy az ítélet jogos, s ezt még azok sem vitatták, akik az előbb a pártján álltak. Egyszerűen állt a bíróság előtt, s érezte, hogy most a többiek közül senki még gondolatában sem érez együtt vele. Amikor kimondják az ítéletet, pillanatra elborul a tekintete. De

csak egy pillanatra, mert a következőben újra a régi kevély, kihívó magatartás jellemzi.

Jó néhány nap eltelt már a társadalmi bíróság tárgyalása óta — és itt be kell vallanom valamit. Sokszor végiggondoltam, hogy a kommunista nevelés szempontjából jogos volt-e ez az ítélet? Nem-e lehetett volna segíteni ezen az emberen? Kalinyin, Zsdánov, Maharerko elvtársak útmutatásaira gondoltam. Arra a szervezeti erőre, amivel harcolni tudtak egy-egy ember megmentéséért. Elővettem a tárgyalás jegyzőkönyvét és belapoztam. Gondosan átnyitáztam a tanúvallomásokot, az észrevételeket, s annak ellenére, hogy a véleményem megegyezett Samu Sándor bírárságában, ellátogattam ismét az intézetbe. Elhatároztam, hogy beszélni fogok a tanárokkal és az ifjúmunkásokkal. Hátha másként látják már a dolgokat.

Véber László elvtárs, az intézet igazgatója, határozatlan egyetért a történetekkel. A tárgyalás után még beszél. Samuval, azt is figyelemmel kísérem, hogy megy, kiktől kér tanácsot. Samu nem hazudtolta meg önmagát, a hasonlórú embereket kereste meg. A kérdésre, hogy a nevelőkön kívül ő személy szerint, mint az intézet igazgatója, hogyan foglalkozott ezzel a problémával, annyit válaszolt röviden: „Nem lehetett, hidd el, nem lehetett nála eredményt elérni. A többieket fertőzte volna meg, ha továbbra is itt marad. S ez volt a legnyomósabb indok, az elítéléséért.” — A tantesztület igen helyesen, a tárgyalással nem zárta le az ügyet, hanem konferenciát hívott össze, ahol már nem csupán Samu ügyéről volt szó. A saját munkájukat, felelősségüket, módszereiket vitatták és bírálták. Számítatlan olyan közös következtetés született, ame-

Dolgozóink a békekölcsönről

A pártnak köszönhetek mindent

A népi demokratikus rendszernek köszönhetem, hogy mérnök vagyok. Úgy érzem, hogy a tanulásomhoz hozzásegített a dolgozó népek az a több millió forintja, amit kölcsön adott az államunknak. Mikor kikerültem az iskolából, nem kellett félni a munkanélküliségtől, rögtön állásba kerültem. Jelenleg Ferenc-bányán vagyok főmérnök.

Tízéves korom óta tagja vagyok a pártnak, s ezzel a 4000 forintos békekölcsön jegyzéssel, amit most jegyeztem, igen keveset törlesztettem a párt és a nép iránti adósságomból. Tudom, hogy, amit jegyzek, az visszatérül. Látom az egész országban folyó építkezéseket, a saját bányámban is a sok gépeket. Ezért örömmel jegyeztem.

Lavrencsik Lajos
főmérnök.

A szép életünket meg akarom őrizni

Úgy érzem, megértettem a Magyar Népköztársaság Minisztertanácsának felhívását. Szívesen jegyeztem fizetéseimből 600 forintot, mert eszembe jutott sok minden, amit a megváltozott életünkön belül, saját életemen is tapasztaltam. Hosszú évek óta megbecsülésem örvendő dolgozó vagyok, munkám után elismernek, boldog családi életet élek. A kölcsön jegyzett összegek bőségesen visszatérülnek. Hogy ezt valaki

megértse, elég körülnézni a mi városunkban.

En csak arról szeretnék beszélni, amit legutóbb is kaptunk. Szép összkomfortos két szobás lakásba költözködtünk, ahol a munka után boldogan tölthetjük az időnket. És én azt a szép életet, ami számunkra mindezt biztosította, meg akarom őrizni. Ezért jegyeztem most is békekölcsönt.

Maikovits Lászlóné
bérletszámoló.

Hazafias kötelességemet teljesítettem

Hazafias kötelességemnek tartottam, hogy 600 forint békekölcsönt jegyezsek. Sok minden megfordult a fejemben amikor erre került a sor. Először is eszembe jutott a régi életem, a cselédkedés, a mezítelenség, örökös bizonytalankodás. Es arra gondoltam most, hogy nyugodtan, békességben élhetek. A napi 8 órai munkaidőm eltöltése után pihenhetek, és hasznosan töltöm el időmet. Ennek az életnek a megvédését akartam erősíteni, amikor leírtam a 600 forintot.

Domonics Ferenc körfűrészes.

A jegyzéssel fiam jövőjét segítem

Kedd reggel, amikor a jegyzeteket hozzám juttatták megkérdezték, hogy mennyi békekölcsönt íratok, azt feleltem, 2000 forintot. Megakarom magyarázni azt is, hogy mi késztetett engem arra. Tudom, hogy ezzel hazafias kötelességemnek teszek eleget, a családom életét teszem szebbé, hiszen ezt az elmúlt évek alatt számtalanszor láttam. Több ízben már nyertem, többször 200 forintot,

egyszer 1000 és 800 forintot. Ilyen formán is visszatérül a kölcsön.

Rendesen élünk, de tudom, hogy a második öt éves terv végével, aminek a végrehajtását ezzel a kölcsönrel is segítem, még jobb életem lesz. Fiamnak is segítségem adok vele, aki most szakmát tanul.

Szabó Károly
művezető.

lyek segítséget nyújtanak a további munkához, s ami a legfontosabb, a tantesztület fokozott együttműködéséhez.

Hogy nyilatkoznak az ifjúmunkások? Fitos Gyula, Torda Laci, Pásztor Géza szavai idézem, amikor leírom: „Meggyőződésünk a közösség erejéről. Elsősorban saját magunk nevelő erejéről.” — Igen. Ez a tárgyalás sokat adott valamennyi ifjúmunkásnak, a már tapasztaltabb másodikéveseknek, és a még tiédten kíváncsiságú elsőöveknek egúaránt. Először is megtanulták, hogy az otthonuk egységéhez, a kollektiva erejének megőrzéséhez nem elég csupán a tantesztület örkődése. Valamennyi DISZ-tagnak, ifjúmunkásnak a joga mellett kötelessége is, hogy kivegye a részét a belső bajok megoldásából. Hiszen legtöbbször ők vannak együtt, ők ismerik egymást, és ami a leglényegesebb, amit ez a tárgyalás is megmutatott, elsősorban ők a felelősök ezért.

A végéhez értem. Ennyire megismertem a történeteket, véleményeket, hozzáadva a sajátom is, le merem írni, hogy ami történet jogos volt. Jogos volt, mert testet öltött benne a kollektív élet egyik legfontosabb alapörvénye. Beigazolódtak, hogy egyes emberek érdekei soha nem kerülhetnek a közösség érdekei elé. Samu Sándor esetében pedig ez volt a helyzet. A kollektiva — a leghatalmasabb erő — előbb megpróbálta nevelni, aztán nem írta meg tovább magga között. Samu Sándor annyi próbálkozás ellenére nem változott meg, de annyi a példák bizonyították, másokat helytelenül megváltoztatott és megváltoztatott volna. Aki pedig gátolja a mi ifjúmunkás nemzedékünk egészséges irányban történő fejlődését, eltorzítja az életrel alkotott fejlődésének valóságos értékét, annak nincs helye a közösségben, amíg nem bizonyítja be, hogy megváltozott. Samu Sándor pedig éppen ezt mulasztotta el, s ezért kellett távoznia az intézetből.

Gál Sándor